

de la Albinele sălbatice. ...Scoală-te, auzi?!

Surzilă își dădu seama că nu mai are nici o scăpare. Cine gîndește, energie economisește, se gîndi și repede se mișcă în pat, energie economisind bogat.

— Auzi? îl mai întrebă Cipi.

— Aud. Lasă roua în seama mea, zise prefăcîndu-se că se scoală în grabă. Dar cum ieși Cipi de sub Frunza de Brusture, se culcă la loc. Rouă?! mormăi. Doar nu-s bolund! După cîte știu n-am mîncat ciuperci bolunzele!

În drumul său, Cipi o salută pe Pasăre, care și ea se trezise devreme.

— Dragă Pasăre, pentru dimineața de azi cîntă-ne ceva foarte pe sprinceană, dacă se poate... Știi... avem un oaspete.

— Așa e bine, așa e bine... zise binevoitoare Pasărea.

— Și anunță-l pe Iepure să-și calce bine urechile! Să nu mă facă de rușine!

— Așa e bine! mai spuse Pasărea și zbură spre Iepure, să-i transmită mesajul piticului. De-abia după aceea va începe ea concertul de dimineață, să n-o trezească prea devreme pe micuța musafiră.

Cipi o privi mulțumit: Ce bine e să ai prieteni gata oricînd să-ți vină în ajutor!

Și nici nu observă că nu mai este neliniștit. Marea sa neliniște parcă o luase apa. Zburase odată cu noaptea.

Între timp se trezi și Scînteioara. Ieși din scorbura lui Cipi, își potrivea pieptărașul din petale de mac și-și netezi fusta din petale de cicoare.

— Bună dimineă, băieți! Vocea ei melodioasă ca un clopoțel se auzi pînă la Frunza de Brusture; dar de acolo, drept răspuns, nu veni decît sforăitul cîstît și temeinic al lui Surzilă.

Se apropie tiptil și ridică Frunza de Brusture.

— Bună dimineă, Surzilă!

Jupîn Cîrțiță se sperie. Mai întîi o privi năuc pe Scînteioara, apoi își aminti de ceva și sări în sus îngrozit.

— Oh! Vai! Roua! țipă și o întinse spre scorbura lui Cipi. Luă de acolo o găleată din coajă de brad și se făcu nevăzut.

— Oare ce l-o fi apucat? se miră Scînteioara. Dar nu avu prea mult răgaz să se mire: de pe creanga de la

poalele Fagului Bătrîn se auzi concertul de dimineață, în re major, al Păsării, care, de ce să nu recunoaștem, era deosebit de bogat în triluri și amintea de componenta sa literară și de Jupîn Cîrțiță, zis Afonul, zis Surzilă: Așa e bine! Așa e bine! dixit noi prin ciripit

S-a trezit azi și Surzilă

Scînteioara l-a privit

Unde oare a fugit, așa fără de milă?

Afonilă?

— Bună dimineața, Păsărico! o salută Scînteioara pe cîntăreața necheală. Îți mulțumesc că m-ai delectat cu cîntecul tău, dar îmi pare rău că l-am trezit din somn pe sărmanul Surzilă!

— Așa e bine! Așa e bine! se bucură Pasărea ciripcirind, ciripicirind.

— Pe Cipi nu l-ai văzut?

— Imediat! Vine imediat! răspunse Pasărea. A și venit: dar nu Cipi, ci Surzilă. Venea călcînd iarba cu mare atenție: aducea găleata din coajă de brad plină cu boabe de rouă.

— Ți-am adus, casăzicașa... Bea... dacă vi s-a făcut sete. Dacă golești găleata, mai aduc una...

— Ei, se miră Scînteioara, ce repede

ai adunat o găleată întreagă de rouă!?

Afonul răspunse puțin încurcat:

— Cînd eram copil... Casăzicașa... mă fugăreau în jurul stejarului, dacă nu

strîngeam destul de repede roua.

Scînteioara gustă roua cu o petală de floare.

— E bună, zise după ce sorbi prima înghițitură. Parcă e mai bună decît cea de ieri. De unde ai adunat-o?

— Pe asta?... Roua?... Sigur că... de pe frunzele de alun. Ele strîng mai multă rouă. E rouă de alun...

— Aha! așa mai înțeleg și eu, zise Scînteioara.

— Așa e bine! Așa e bine! ciripi Pa-sărea.

Scînteioara tocmai vru s-o întrebe: ce vrea să spună. Dar chiar atunci îl zări și ea pe Cipi, care se apropia dinspre Bradul cel Bătrîn. Venea gemînd, atît era de încărcat. Ducea în spinare o desagă din frunză de măcriș.

— Bună dimineța, dragă Scînteioară! zise și scoase din desagă frăguțe botezate în miere. Pentru micul dejun.

— Ești drăguț, Cipi, bună dimineța. Dar mai întîi de toate m-aș cam spăla. Voi unde țineți apa de vară?

Cipi îl privi descumpănit și neajutorat pe Surzilă.

— Asta-i acum! — mormăi Afonul.

Apă de vară!

— Apa... de cum ai spus? întrebă Cipi.

— Păi, apa de vară. Voi nu obișnuiți să vă spălați?

— Ba da, obișnuim, cum să nu, obiș-

nuim chiar mult de tot! interveni Surzilă, ca să nu răspundă Cipi. Numai că mie doctorul Bufniță mi-a interzis categoric spălatul. Din punct de vedere al sănătății, nu-mi compete. Deși aș vrea... eu mă dau în vînt după apă... și dușuri...

— Ție doctorul Ciuhurez-Bufniță ți-a interzis preamultmîncatul, supraalimentarea, nu spălatul, nu spălarea... îi reaminti Cipi.

Surzilă nu se simți jignit.

— În mare, e același lucru, răspunse Afonul. Dar Scînteioara nu se arată curioasă să afle în detalii profunzimea acestei meditații filosofice.

— Deci unde e apa de vară? îi întrebă.

— Ahaa!... apa de vară! îi reveni Afonului voia-bună, văzînd că nu-l mai înghesuie cu spălatul și cu igiena corporală, cu periuța de dinți... Apa de vară se află în Izvorul de vară, acolo o ținem, conservată, depozitată; acolo se spală și Cipi, în fiecare dimineată. Poteca asta, arată el o cărăruie aproape invizibilă, duce exact acolo!

Scînteioara plecă spre Izvor. În drum a rupt cîteva petale de margarete, să

aibă prosop curat...

— De ce este Izvorul acesta Izvorul de vară? îl întrebă Cipi pe Afon. Doar și iarna e tot acolo, în același loc.

— Păi, fratele meu, iarna el e Izvor de iarnă, iar vara e de vară. Și așa nu e important, ce e cu adevărat adevărat, ci ceea ce spuneam că este. Asta e și cu concepția ta bagsamă... Nu este ceva, ci cum îi spunem. Scînteioara vrea apă de Vară, să fie și Izvorul de vară! Nu?

— Ce ciudat vorbești, Surzilă. O să mă mai gîndesc la acest concept... Dealtfel, te-am rugat să aduni niște rouă, pentru Scînteioara, ai adus-o?

— Privește! arată Surzilă spre găleata plină.

Cipi o privi; apoi se uită plin de mulțumire la prietenul său. Zise:

— Totuși, ești un tip cinstit.

VI

LOGODNICUL

Scînteioara se înapoie de la Izvor dîr-diînd, dar bine dispusă.

— Auzi, Surzilă, spuse, Izvorul ăla poate că este de vară, dar în el nu are și apă de vară. Mai degrabă aş zice că e depozitată în el apă de iarnă. De n-aş fi alergat ca la probele de sprint de la Izvor pînă aici, ar trebui acum să strănut mereu... hapciu!

— Surzilă, am impresia că oareceva nu e în regulă, dădu piticul nemulțumit din cap. Se pare că zadarnic numești apa de vară apă de vară, dacă nu e de vară. Te-ai fi putut gîndi puțin înainte de a...

Afonul vru să-i răspundă, dar pe Scînteioara n-o interesă contradictoria lor dispută de idei.

— Spuneți-mi, nu m-a căutat nimeni?

Cipi puse vajnice frîne supărării împotriva Afonului.

— Încă n-am avut bucuria să observ pe cineva, răspunse Cipi.

— Încă nu, dar imediat va fi da, se va observa, continuă Surzilă, încîntat. Îi văd urechile.

— Urechile? se miră Scînteioara și își întinse distinsul gît înspre partea spre care arăta Surzilă. Dar în zadar, nu văzu nimic.

— Probabil este Iepurele, care ne va aduce pentru micul dejun niște morcovi proaspeți.

— Adevărat? se bucură Scînteioara. E foarte draguț Iepurele, dar eu nu țineam ca domnia sa să-mi apară în vizor...

— Foarte bine ai făcut, zise Surzilă, fiindcă Iepurelui ăsta nu-i place să fie luat în vizor. Imediat o ia la fugă iepurește...

În schimb, Cipi vru să se facă lumină în toată afacerea aceasta... complicată. Zise:

— Atunci pe cine ai... vizat, Scînteioaro? Cine ar trebui să te caute?

Scînteioara se îmbujoră.

— Mă gîndeam că va veni după mine... Să mă ducă acasă, dincolo de munte. El.

— ăsta... ăla? întrebă Afonul, acela

care te-a uitat aici, la noi?

— Logodnicul tău? vru Cipi să precizeze mai exact situația.

— Da, el, clipi sfioasă Scînteioara. Logodnicul meu. Mă gîndeam că l-au cuprins părerile de rău și că va veni aici să-mi ceară iertare. Iar eu l-aș fi iertat, fiindcă m-a adus aici, într-o societate atît de simpatică! Vă cunoașteți, nu?

— Încă n-am avut plăcerea... remarcă Cipi și parcă nici nu-i păru rău că n-a avut încă plăcerea să-l cunoască pe logodnicul Scînteioarei.

— ...și sperăm să nici n-o avem, îi

întregi Surzilă gîndul piticului, faptă pentru care de data aceasta Cipi se bosumflă și se întinse să-l tragă de blană, dar îl mîngîie recunoscător.

— Păcat, zău! O, l-ați îndrăgi și voi, imediat, e atît de simpatic!...

— Bănuiesc, zise Surzilă, însă nu cred că ar putea fi atît de simpatic ca Iepurele, care, iată-l! a și sosit cu morcovii pentru micul dejun. Bine-ai venit, chiar ne pregăteam de masă.

— Oh, vai ce mare ești! Mai mare decît Surzilă! bătu Scînteioara din palmele ei delicate.

— Mărimea nu e totul, explică Cipi. Și dacă te interesează, Scînteioară, și tu ești mare; și aici totul este mare și toți sînt mari cît niște uriași.

— Eu?! se miră bălăioara. Eu aș fi mare?! Dar eu nici nu vreau să fiu mare! Mie îmi place așa cum sînt!

— Dacă îi place așa, așa și este, mormăi jenat Afonul. Păi, nu? Tu ești un tip ciudat, Cipi! Dacă eu zic că e Izvor de vară, tu spui că e o minciună, iar dacă tu zici că aici e totul *urias*, atunci cum e?...

— Da, așa este, îl asigură plin de

demnitate Cipi, și ca să nu-și trădeze secretul, adăugă: dacă tu spui *de vară*, atunci Scînteioara... răcește, dar dacă eu spun *e uriaș*, nimeni nu va păți nimic...

S-au așezat cu toții să dejeneze.

Iepurele și Surzilă au preferat morcovii proaspeți. Cipi și Scînteioara — fragi cu miere. Erau către sfîrșitul mesei, cînd s-a auzit o gălăgie grozavă ve-

— Nu, desigur... nu... se bilbii Iepurele. Afonul nu mai continuă discuția. Era flămînd.

— Cine lipsește? privi Cipi împrejur. În clipa aceea sosi Pasărea, care răspunse prompt:

— Nimeni!

nind dinspre tufe.

— Vai! se înspăimîntă Scînteioara, ce se-ntîmplă! Acuma ce va fi?!...

— Acuma vor fi niște rădăcini foarte dulci, zise liniștit Surzilă. Și, spre marea mirare a Scînteioarei, nici Cipi nu era speriat! Ba chiar făcea semne priete-

nești către acel Ceva Uriăș care se apropia, și care era atît de mare, încît ar fi putut să-i strivească pe toți sau să-i înghită dintr-o dată!

— Era să întîrzii, Mistrețule! îl salută Cipi pe șoldan. Avem musafiri.

— Iartă-mă, Cipi, groh... groh... salută Purcelul Mistreț și le oferi cu bucurie rădăcinile dulci, proaspăt scurmate. Apoi se înclină spre Scînteioara: Sărut mînușitele. Poftă bună.

— Îți mulțumim, dragă Purcelule, îi zîmbi emoționată Scînteioara.

Se vede că nu se temea chiar atît de mult de monstrul uriaș.

— Mulțumim, mulțumim, cîntă Pasărea, zburînd pe spinarea Purcelului. Va fi și astăzi? Va fi și astăzi?

— Păi chiar de-asta am venit, groh... Iepure, ești pregătit?

— Îm — imediat, răspunse Iepurele. Doar — doar o rădăcină dulce...

— Ce va fi? Zău, spuneți-mi ce va fi aici? se arată curioasă Scînteioara.

— Un concurs de fugă... Proba de cros, îi explică Cipi, concis. Pasărea își luă locul pe o creangă, să dea startul concurenților. L-a așteptat pe Iepure

să-și înghită ultimul duminic, și și-a ridicat aripa dreaptă:

— Unu... doi... haaapciu!

Iepurele și Purcelul țîșniră ca din pușcă.

— Nici pe ăștia nu-i mai vedem pînă la amiază, le făcu semn de drum bun Surzilă. În schimb, Scînteioara rămase mulțumită.

— De aici, de jos, nu văd nimic!

— Cei curioși îmbătrînesc repede, o măguli Afonul, după obiceiul său; așa

că Cipi simți că trebuie din nou să dreagă busuiocul:

— Nici eu nu-i văd, nu te necăji; la amiază vom cunoaște învingătorul. Dar mai bine povestește-ne despre logodnicul tău! Nu că ar fi fost el un ins deosebit de curios, dar ar fi vrut să afle cine e... logodnicul ăsta! Doar Scînteioara s-a certat cu el sub ochii lor, și ei tot nu l-au zărit!

— Dacă vrei, vă povestesc...

— Vrea... mormăi Surzilă, și ațipi cît ai zice pește.

— Uite-l, Cipi, a și adormit! se simți Scînteioara jignită.

— Așa-i, după fiecare mîncare îl topește somnul, îi explică Cipi. Lasă-l în plata domnului, povestește, eu sînt atent!

— Păi, logodnicul meu... e foarte simpatîc... și ușor ca un fluture, și puternic. Eu mă prind de umbreluța de păpădie, el mă cuprinde de după mijloc, și mă ridică, mă ridică tot mai sus. E minunat.

Că e și fluture?!... că e și puternic?! era prea mult pentru Cipi!

— De fapt, cine e logodnicul tău? Scînteioara îl privi mirată.

— Păi nu știi?! Cine altul... decât Vîntul!?

Și Surzilă se trezi din somn, auzind prin somn o asemenea...

— Vîntul? întrebă. Țsta e logodnicul tău! Vîntul?!

— Da, afirmă Scînteioara. Ce e așa de mirare!?...

Cipi sughiță puternic, repetat. Afonul se ridică și se duse în scorbura piticului. Acolo se va odihni în liniște, acolo nimeni nu spune basme de-astea.

— Lilioara, Scînteioara e mai năbădăioasă chiar decât Cipi! mormăi el de unul singur. Sacul și petecul, mai adăugă, dar nu se știe cine credea el că este sacul, și cine este petecul.

VII

DESPĂRȚIREA

— Te admir, Cipi, reluă conversația Scînteioara. Te admir pentru curajul tău.

— Nu zic... se înălță el nițel pe vîrurile picioarelor, nu mă speriu chiar de umbra mea, dar trebuie să mărturisesc că nu am nimic ieșit din comun... Nu sînt un erou.

— Vai, dar cum nu?! Te-ai împrietenit cu asemenea animale uriașe, ca Iepurele, sau îngrozitoare... ca Mistre-

țul! Și cum, cum le-ai îmblânzit! că-ți mănîncă din palmă!

— Problema Iepurelui nu e îmblînzirea lui, ci să-l faci să n-o ia la goană, de teamă, în orice clipă! Iar celălalt, nici nu e un Mistreț, competitiv, e doar un Purcel de Mistreț, care a mai crescut nițel astă-iarnă.

— Dar cît de mult a crescut! Să știi încă ceva: eu m-aș teme și de Surzilă, dacă n-ai fi și tu de față!

— De el te poți într-adevăr teme, se gîndi Cipi profund. Spune uneori niște chestii că-ți vine să te urci în copac...

— Totuși, e drăguț. Toți sînteți simpatici. Mă voi gîndi cu drag la voi. Mai ales la tine, Cipi. Te voi păstra în amintire.

Lui Cipi i se încălziră urechile. Bănuia el că vor fi mulți cei care vor vorbi frumos despre el, dacă el... hoho! va da ortul popii!...

— Mulțumesc, dar încă mai trăiesc — gemu înspăimîntat că această zîină cu voce cristalină o să înceapă chiar să-l bocească.

— Am greșit, te rog să mă ierți... sări înspăimîntată Scînteioara. Eu credeam

că e ora să apară El... Îi simt adierea pe obraji... Ziceam că va sosi să mă ducă în zbor acasă. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Să caut o umbreluță.

Da, dar Păpădia nu înflorise în Lumi-niș. Cipi știa totuși un loc în partea de miazăzi a dealului, unde ar putea... Dar parcă nu avea chef să caute... Cu cîtă plăcere ar mai asculta el măcar cîteva

zile vocea cristalină a Scînteioarei! Ce să se grăbească acasă! Ea a sosit în zori de ziuă, liorel de ziuă, lioară, Scînteioară... Urmărea bănuitor dacă frunzele se clatină, mișcate de vînt. Apăruse doar surioara Vîntului, Adierea, care de-abea putea să atingă frunzele copacilor.

— Du-te, Adiere! îi șopti Cipi, să nu-l audă Scînteioara. Spune-i fratelui tău

să-și vadă de treburi liniștit. Noi avem o grijă deosebită de logodnica lui. Mă auzi, dulce Adiere? Îi spui?

O floare de margaretă își înclină capul în semn de răspuns: da, Adierea pricepuse!

— Cipi! Vai, unde ești, Cipi?!

Vocea Scînteioarei răsuna speriată. Cipi alergă spre ea.

— Doar nu te-ai întâlnit cu Rădașca? se grăbi piticul s-o încurajeze. Ai grijă, e binevoitoare, dar e necioplită. Are o strîngere de mînă dîrză, puternică!

— Ce gîză, ce Rădașcă! se tîngui Scînteioara. Nu-mi găsesc o umbreluță! Oh, vai, nu am umbreluță... Și Vîntul nu mă poate cuprinde de mijloc, nu mă poate ridica spre cer, și va fi teribil de supărat. O să răstoarne pădurea, o să smulgă copacii din rădăcini și o să vină și nenea Uraganul să-l ajute...

— Care nenea Uraganul? Raglanul?! Macferlanul? Paltonul? se interesă Cipi mirat.

— Da' de unde! Uraganul, Furtuna. Oh, ce nenorocită sînt!

Și Scînteioara plîngea ca o ploaie de vară.

Lui Cipi i se făcu milă de ea.

— Nu plînge, Scînteioaro! Eu nu mă tem nici de logodnicul tău, nici de Furtună ăla cu nume de raglan și de aceea... O fi ce-o fi, eu îți aduc umbrele de pădădie! Așteaptă-mă aici.

Lacrimile Scînteioarei se stinseră într-o clipă.

— Ce bun ești tu, Cipi! Îmi vine să te sărut!

Cipi nu știa însă cum să fugă mai repede...

Nici nu s-a oprit pînă la dealul din partea de miazăzi a Luminișului. După cum bănuia, a găsit niște pădăii cu umbrele deschise, minunat de albe... A cules cîteva și a alergat înapoi, la Scînteioara...

— Am... și adus, gîfii. Nu mai plîngi? Îi trecu prin minte ce s-ar putea întîmpla dacă Scînteioara în marea ei bucurie l-ar săruta? Închise ochii, așteptînd... dar Scînteioara era ocupată cu umbrele de pădădie, le încerca să vadă care dintre ele e mai grațioasă... În sfîrșit, reuși să-și aleagă una; pe celelalte le lăsă în vînt, adică le încredință Adierei...

— Așa o să zbor și eu în curînd, zise și privi umbrele ce pluteau în văzduh.

— Păi, atunci... fii fericită!

— Mulțumesc, Cipi. Dar aș fi și mai fericită dacă ai veni și tu cu mine. Mi-ar părea rău să nu te mai văd nici odată. Știi, tu... ești atît de altfel...

— Să merg? Cu tine? se luminează obrazul piticului.

— Sigur! Am zbura împreună! Și ar fi atît de bine! Pe la noi totul este atît de frumos! Ne spălăm în apă de vară, frăguțele se coc mai repede, fiindcă sîntem pe partea de miazăzi a lumii, da...

— Fragii și frăguțele... dau în pîrg mai repede?! se miră Cipi.

— Chiar și zmeura! Toate! Ei, vii? Cipi își roti privirile împrejur. Să meargă? Să nu meargă? Aceasta-i întrebarea!

— Pe la voi... este așa ceva? și arată lumea pădurii din jurul său.

— Și încă cum! Sînt copaci și mai mari, și mai frumoși, și fluturi minunați!

— E și fag?

- Cît poștești!
- Și brad?
- Și.
- Brazi bătrîni, cu scoarța julită?
- Da' de unde! Tineri, brazi tineri și sănătoși! se laudă ea.
- Atunci unde locuiesc Albinele sălbatice?

— Nici nu știu... bănuiesc că nici nu sînt.

Cipi rămase pe gînduri. Dacă nu sînt Albine sălbatice, atunci pe cine o să îndrume în fiecare dimineață la muncă, zicînd: «bună dimineața, neamurilor?» Și cum să călătorească amîndoi cu o umbreluță, atît de departe?!

— Nu ne-ar ține umbreluța pe amîndoi, privi Cipi cu atenție vehicolul de zbor al Scînteioarei. Și eu... eu ce aș face acolo? Și ce s-ar alege aici de Pasăre, de Iepure și de nenorocitul ăsta de Surzilă — somnorilă? Și dacă l-aș lăsa de capul lui, oare Purcelul Mistreț n-ar abandona drumul dreptății și al cinstei, tocmai acum în perioada sa de pubertate? E nevoie de mine, aici. Nu pot pleca. Nu pot părăsi Pădurea.

— Ce păcat. Logodnicul meu te-ar transporta și pe tine prin cer cu plăcere.

Asta n-ar fi trebuit s-o spună Scînteioara în vecii vecilor. Inima piticului se făcu de piatră, împietri.

— Pe mine să nu mă transporte logodnicul tău nicăieri! Nici prin cer și nici la dracu în praznic!

— Ești supărat pe el? îl privi cu tris-

tețe ființa lilioară.

Cipi ridică din umeri.

— Nici măcar nu-s supărat. Dar e mai bine să ne luăm rămas bun, fiindcă despărțirile sînt emoționante... E mai bine să ne depășim momentul critic, pînă nu vine invizibilul acela, logodnicul tău.

— Păi, atunci, toate cele bune, Cipi!

Scînteioara se apropie de el, se ridică pe vîrfuri și-l cuprinse de după gît: și-l sărută prelung și dulce. Și foarte zgomotos. Dar doar pe obraz. Bietul Cipi fu atît de uimit de această despărțire. Doamne, în viața lui nu se mai despărțise de nimeni, încît mai-mai... să creadă că el este cel care pleacă!...

— Atunci, plec, spuse.

Și porni spre Fagul Uriăș. Nici nu vedea, nici nu auzea, așa că răsturnă găleata cu rouă. Însă nu privi înapoi, intră în scorbură, buimăcit.

Sforăitul sănătos al prietenului său îl mai aduse puțin la realitate.

Simțea cum nu mai are aer, cum i se pune un nod în gît. Dar nu din cauza Scînteioarei. Da' de unde! Doar așa... de chichi...

— Frunză verde cucuruz

Fruntea sus, măi frate,

fruntea sus

Burta supță

Marș la luptă!

se încurajă singur, și chiar reuși un lucru extraordinar: nici o picătură de lacrimă nu-i căzu din ochi! E drept, îi rămase printre gene.

Afară se auzi Vîntul.

VIII

SEDUCĂTORUL

Afonul era dus departe, în lumea vise-lor, unde, se pare, era pe post de gor-

nist: și așa-și slujea obștea, fiindcă sforăia cumplit. Atît de zgomotos trăgea la trombon, încît Cipi nici nu auzea prea bine Vîntul care se certa pe afară... Deși Vîntul se pare că sufla mai puternic decît de obicei...

Da, de bucurie, Vîntul vuieste, se tăvăleşte, se dă peste cap, face gălăgie, se gîndi Cipi. Între timp, parcă auzi și vocea Scînteioarei! Dar de cîte ori voia să fie mai atent, Surzilă sforăia mai puternic decît sufla Vîntul și încurca totul.

De cîte ori își dădea seama că nimic nu e veșnic, de fiecare dată Cipi era mulțumit. Acum însă îl cuprinse nemulțumirea și neliniștea cînd Vîntul încetă să bată. Lumea de afară se liniști, cren-gile se opriră din legănat, frunzele nu mai foșniră agitate: lumea Pădurii se odihnea.

Doamne, mai devreme sau mai tîrziu și Afonul va înceta să mai sforăie! se gîndi cu tristețe piticul. Și dacă nici Surzilă nu va mai sforăi, se va face o liniște desăvîrșită, și liniștea asta o să-l doară. Dacă măcar ar cînta Pasărea! Dar așa ceva era fără nici o speranță...

timpul concertului de dimineață trecuse. Cine știe pe unde mai zbura cîntăreața necheală!

Dar Pasărea chiar că nu zbura, stătea pe o creangă a Fagului Uriaș și privea bucuroasă spre Luminiș. Nu era bucuroasă de liniștea ce se lăsase de cînd Vîntul se oprise — sforăitul plin de încredere temeinică în sine al Afonului nu răzbătea pînă la ea! — și nici nu se bucura de necazul piticului, ea nu se bucura niciodată de necazul altcuiva. Era bucuroasă de ce vedea. Numai că tot ce se petrecea sub ochii ei, Cipi nu putea nici măcar bănuî, dar să mai și vadă!

El stătea ghemuit pe o coajă de alună, în căsuța lui. Cipi ar fi vrut să se ducă în Luminiș, și nu s-ar fi dus. Îi era dor să dea o raită prin împrejurimi, să mîngîie pălăria Ciupercii Otrăvitoare, pe care aterizase Scînteioara, în zori, dar se și temea de locurile acelea. Îi era frică să le vadă pustii, fără Scînteioara! Fiindcă Vîntul cu siguranță n-a plecat singur! A cuprins mijlocul subțire al lilioarei... ea s-a agățat de umbreluță și... sus! Spre alte zări mai calde...

Oftă atît de greu, că Surzilă fu gata-gata să se trezească. Cipi îl privi pe

domnul Clantă-Cotoroanță.

— Am rămas singuri pe lume, domnule Clantă, îi șopti, să nu-l deranjeze pe Surzilă. Ne-a părăsit.

Domnul Clantă-Cotoroanță — după vechiul obicei — nu răspunse. Tăcu. Sfinx! Cu toate acestea, lui Cipi i se păru că și Sfinxul este trist.

— Văd că suferi în tăcere — îi spuse — deși de la tine nici nu și-a luat rămas bun!

Și gîndindu-se la scena despărțirii de Scînteioara, Cipi oftă oh! oh! tare, dar atît de tare! că se trezi și Afonul.

— Tu ce faci aici? îl privi Surzilă uimit. Căci în timpul zilei, și mai ales vara, și cînd era timp frumos, Cipi nu obișnuia să stea în casă. Ce faci aici?

— Stau, răspunse Cipi, apăsător.

— Dar cealaltă unde e?

— Ce fel de cealaltă? Ce însemnează cealaltă? îl privi Cipi furios.

— Păi aia mică, cum îi zice, Junioara, Inimioara...

— Nu Inimioara, ci Scînteioara. A plecat. Ne-a lăsat...

Somnorosul Surzilă se trezi dintr-o dată, de parcă cineva ar fi aruncat pe el

o găleată cu apă rece.

— A plecat?! N-aș fi crezut nici-odată. Cum?

— Așa precum a venit. A sosit... știi tu cine. Logodnicul. Fluieră vînt ăla! Scînteioara și-a ridicat umbreluța și... sus! Au zburat împreună în țara de unde au venit.

Surzilă își ascultă plin de nedumerire prietenul, scărpinîndu-se după ureche, nervos.

— Și tu i-ai zis: Pa! I-ai făcut semne cu mîna?

— I-aș fi făcut, dar...

Cipi de-abea acum își dădu seama cît a fost de nepoliticos cu Scînteioara... și chiar cu Vîntul! Nu i-a salutat la plecare, după datini, dorindu-le... Deși Vîntului i-ar fi spus mai bine: «Călătorie sprîncenată!» Însă era imposibil să-i spună așa... și ea să cadă din cer! buf!

— Iar n-ai avut batistă curată!

— Nu de asta! Aș fi putut să-i salut și cu pălăria, dar n-am avut pe cine.

— Atît de repede a răpit-o Vîntul de toamnă?

— Nu de toamnă, de vară. Și nu pot să știu cît de repede a dus-o, cu ce viteză

a bătut...

— Păi n-ai văzut?

— Nu! N-am vrut să văd cum o îmbrățișează Vîntul și cum o duce... Ne-am luat rămas bun înainte de... a veni el... Ne-am luat rămas bun... cu emoția în piept... ne-am sărutat, oh! și deodată m-am trezit că sînt aici, acasă. Am auzit apoi șuieratul Vîntului. Și mai tîrziu s-a făcut deodată liniște. Cui era să-i fac cu mîna? Ție?

— Mie poți să-mi faci semn cu mîna chiar acum, că tot mă duc să dau o raită prin prejur...

Minunea minunilor, nu s-a dus să dea o raită prin cămară! E de scris în grindă! A ieșit din scorbura și după o secundă s-a întors înapoi.

— Gata, ai și dat o raită?! se miră Cipi.

— N-am dat nici o raită, doar am aruncat o rapidă privire... Poți să-ți scoți batista din buzunar, ori să faci semne cu pălăria...

— Ție?

— Scînteioarei. Stă în Luminiș. Dar fii atent! și-a rupt umbrela. Vezi să n-o arunce după tine!

Cipi sări în sus și alergă cât putu de repede în Luminiș. Ființa liliată cu pieptăraș din petale de mac stătea acolo unde o lăsase...

— Scînteioaraaaa! strigă. Așteaptă-mă, sosesc!

Și cu toată viteza sa piticească ajunse în citeva clipe lângă ea.

— N-ai plecat?! se bucură Cipi. Ai rămas la noi?

Dar Scînteioara îi întoarse ceafa.

Afonul se apropie curios.

— Ești supărată pe mine? o întrebă Cipi, speriat. Ea nu-i răspunse. Zău, pe mine ești supărată?! o întrebă din nou. Dar în locul Scînteioarei răspunse Surzilă, liniștitor:

— Sigur că pe tine. Casăzicașa... Nu observi? zise și se apropie de Scînteioara. Ce s-a întîmplat, casăzicașa, dragă Scînteioara? Mie poți să-mi spui, doar mă cunoști.

— Ție îți spun, începu ea cu o voce tremurată, gata să plîngă. Fiindcă tu ești draguț cu mine, și bun, nu ca... alții.

Pe Cipi — să-l lovească damblaua. Afonul e draguț?! E bun?!... să te lo-

vească damblaua, nu alta!

— Așa sînt eu, casăzicașa — privi Surzilă chiorîș chiondorîș spre Cipi. Spune-mi, ce s-a întîmplat?

— M-a lăsat, zise Scînteioara și gura i se strîmbă, gata de plîns.

— Cine? Āla... zăpăcitul? falșul? superficialul? întrebă Afonul revoltat.

— Ce fel de... superficial? îl privi fata, neînțelegînd.

— Păi, Vîntul... logodnicul!

— Āla, a venit și... A fost! își ridică ea mîndră capul. I-am făcut vînt, Vîntului.

Surzilă clipi nelămurit:

— Eu sînt prea prost și pentru tine, nu numai pentru Cipi, dragă Scînteioară. Adineaori mi-ai zis că te-a lăsat!

— Nu el! dădu fata din picior, energică. Altul! A venit să ne despărțim, și eu mi-am luat rămas bun, și mi-a plăcut așa de mult cum e rămasul bun încît am așteptat ca și el să-și ia rămas bun! mă gîndeam că ne vom lua rămas bun mereu, toată viața, stînd de gît, dar el m-a părăsit. Și eu am început să plîng: și atunci a venit Vîntul, căruia i-am spus că din partea mea poate să vină și să

plece cît o pofti, fiindcă el nu știe să-și ia rămas bun! Și mi-am rupt umbreluța, ca să rămîn, iar Vîntul a plecat vîind, vînat ca o vîlvă.

— Ai auzit?! îl privi Afonul plin de indignare pe piticul cel fericit și rușinat... Și cu o voce neobișnuit de hotărîtă pentru el, Surzilă continuă: I-ai sucit mințile, amăgitorule! Ai despărțit-o de logodnicul ei, seducătorule! Acum știi care îți este datoria!

— Așa e bine! Așa e bine! — îl aprobă bucuroasă Pasărea ce stătea pe-o creangă a Fagului Urias.

IX

IUBIREA ÎNVINGE

Cipi socoti că pentru realizarea obligației asuniate în urma celor întîmplate, prezența lui Surzilă nu mai era necesară.

— Surzilă, mai adă-ne niște rouă proaspătă, găleata e acolo, lângă Brusture.

— N-am adus de dimineată o găleată plină?! încercă Surzilă să scape...

— De adus, ai adus, dar în necazul ce ne-a lovit, am răsturnat găleata și s-a vărsat roua... Hai, du-te, te rog.

— Du-te, Surzilă, nu mi-e frică de el! îl liniști Scînteioara, după care, vrînd-nevrînd, Afonul o porni după rouă.

— Păi tocmai aici e necazul, că nu ți-e frică, mormăi Surzilă de unul singur. Și continuă cu voce tare. Mă întorc numaidecît!

Se grăbi cu adevărat. Neajutoratii ăștia puteau să strice totul.

— Dragă Scînteioară, îndrăzni Cipi, ceremonios, cu miere în glas, dacă vrei, de azi înainte vei avea tot timpul la dispoziție apă de vară.

— Și vrei să te cred? zise tot îmbufnată Scînteioara. Apa Izvorului de vară e rece ca gheața. Eu vreau apă de vară. Adevărată.

— Adevărată îți și aduc! zise Cipi și o luă la sănătoasa spre scorbură. De acolo, în mîini cu două găleți din scoarță de brad, alergă spre Izvor. Știa deja ce are de făcut. Gălețile cu

apa de Izvor le va pune la soare: și apa se va încălzi și va deveni apă de vară. Ba va face și un jgheab tot din coajă de brad: îl va umple ochi cu apă caldă, să aibă Scînteioara și la iarnă apă de vară.

Scînteioara îl privea pe furiș. Nu se știe de ce zîmbea, dar îi stătea bine zîmbind. Arăta atît de frumoasă, încît Pasărea, de bucurie, compuse pentru frumusețea ei un cîntec nou. Tangou.

Ajuns la Izvor, ce vede Cipi?

Surzilă tocmai umplea găleata cu apă de Izvor! Găleata pe care trebuia s-o umple cu luminoasa rouă!

— Deci de aici iei tu roua aceea specială de alune?! își puse Piticul mîinile în șolduri. Coțcarule!

Afonul se sperie...

— Ssst! Liniște... și-i făcu semn lui Cipi să se apropie. Nu mă trăda! În acest fel, de! găleata se umple mult mai repede, și precum ai văzut îi place și Scînteioarei! Mai bine s-o afli de la mine... O să-ți prindă în viitor bine, te afli în fața unor vremuri grele... Dar nu spune nimănui!... Bine?

— Va veni vremea să discutăm și această spinoasă problemă, îi aruncă Cipi o privire distrugătoare. Nu avea timp să-i spună Afonului mai multe! Își umplu repede gălețile și se grăbi să ajungă în Luminiș.

— Rouă de alune... o să-ți arăt eu ție!... mormăi. Așeză gălețile în Luminiș, așa ca să le bată bine soarele!

— Asta este mult lăudata și renumita apă de vară? îl întreabă Scînteioara alintîndu-se...

— Încă nu este, dar imediat va fi... ...după ce se va încălzi. Eu o să adun multă, foarte multă apă, și-o s-o punem bine, pentru la iarnă.

Inspiră adînc, își îndreptă șalele și spuse:

— Soția mea va avea tot ce-i trebuie!...

— Soția ta?!... își ridică ușor sprinceană dreaptă și zîmbi din nou atît de frumos, că bietul Cipi de-abia putu să-și continue discursul de cerere în căsătorie...

— Da, fiindcă eu pe tine... de atunci încolo... te cer... de-acolo în colo... de-acolo încoace...

Scînteioara își pierdu răbdarea, nu mai așteptă sfîrșitul bîlbîielii lui:

— Dacă tu pe mine de... atunci încolo, eu pe tine de-acum încolo! — zise și-l îmbrățișă pe Cipi și începu să-și ia rămas bun de la el... atît de drăgăstos că Pasărea izbucni în lacrimi de bucurie.

Surzilă îi găsi ținîndu-se de mînă. Oftînd din greu, puse găleata pe pămînt, lîngă ei. De nu mi-ar fi trădat Cipi secretul cu așa-zisa, casăzicașa... rouă de alune! se gîndi.

— În sfîrșit! Mi-era teamă c-o să vă găsesc certați.

— Ce spui?! se miră nevinovată Scînteioara. Ne-am certat noi vreodată? Eu cu Cipi? Ce zici, Cipi?

— Nu, niciodată! Noi, niciodată! Nevermore!

— Așa e bine! Așa e bine! îi reveni Pasărei glasul.

— Păsărico! o chemă Cipi colegial. Te rog anunță în toate zările, și pe toată lumea! Peste puțin timp va începe nunta cea mare, Marea Nuntă! De la nord pînă la sud, să curgă mierea! Toți să fie prezenți! Mic și mare!

M-am însurat! În lupta dintre intrigă și iubire, Iubirea a învins intriga!

— Ce frumos le spui, îl laudă fără să vrea Afonul. Scînteioara bătea din palme fericită.

X

FERICIRE ȘI LINISTE

Ce-i adevărat, e adevărat. A fost o nuntă mare ca în povești. Mai ales Albinele sălbatice au fost la înălțime! Atîta miere au adus la masă, că bietul Bondar s-a și lipit cu miere și... Erau toate bunătățile pămîntului: frăguțe, zmeură de primăvară, alune de anul trecut (prin bunăvoința veverițelor), și atîtea rădăcini dulci, că au mai rămas și pentru alte nunți. N-a lipsit nimeni. Au apărut și Cerbii la un moment dat, la marginea Luminișului, cîntînd «Hai să ne iubim, copii, Că și florile sînt vii». Iar după cîntec

nici nu s-au luat în coarne, doar s-au înțeles asupra locului unde se vor întâlni la toamnă în acest scop. Broasca Rîioasă n-a venit personal, dar și-a trimis nepotul, pe Oac-Oac, care era într-un frac verde și de baltă... Ospățul, muzica și dansul au ținut pînă spre înserat.

Apoi mesenii, după ce le-au urat tinerilor căsătorii cele mai bune urări de sănătate și fericire, au plecat pe la casele lor. Surzilă i-a condus pe toți pînă la marginea Luminișului, iar pe Furnicile Roșii, pînă la mușuroiul lor personal.

— N-ar strica să pregătim ceva pentru cină, a zis Cipi, după ce au rămas doar ei trei. Miere mai avem, rădăcini dulci sînt destule, doar frăguțele au trecut!

— Corect, aprobă Surzilă. Tu te duci să culegi fragi, iar eu mă reped după niște rouă, că tinerii dansatori au băut-o toată...

Dar Surzilă tăcu dintr-o dată, sub privirea piezișă a lui Cipi.

— Lasă tu roua, Afonule, și culege fragi; și dacă poți, să nu cumva să-i confunzi cu cireșele-lupului...

— Vai ce bine, tare-mi plac frăguțele, se bucură Scînteioara. La masă. Pasărea le-a ciugulit pe toate, șoptea ea să n-o audă Pasărea, dacă se mai afla cumva pe creanga Fagului cel Uriș.

Surzilă privea gînditor spre depărtați.

— Eu cred că n-o să mai adun frăguțe, spuse foarte încet.

— Zmeură?! se arată curioasă Scînteioara.

— Nici zmeură. Mai bine îmi adun boarfele, și... zise Jupîn Cîrțiță. Prea m-am învățat cu viața de burlac, și eu îmi doresc din cînd în cînd și cîte o mîncare cu cărniță, iar aici nu se obișnuiește, nu intră în meniu... Și de ce să mai deranjez lumea pe-aici?

— Ne părăsești, Surzilă? — îl întrebă Scînteioara. Și nici n-o să ne mai vizitezi?

— Cum să nu? O să vă calc des, nu vă întristați.

— Păi, atunci, de ce ai mai rămîne? Eu nu te mai rețin... i-a întins Cipi mîna.

Și și-a condus prietenul pînă la marginea Luminișului.

— Surzilă, cred că acum e ocazia.

— Știu ce vrei să-mi spui, Cipi. Și eu m-am gîndit mult. Nu înțeleg cum se întîmplă că eu te ascult întotdeauna cu mare drag. Atunci cînd vorbești tu, viața pare mai frumoasă! Dar cînd încerc și eu să te imit ajung

un caraghios, un mincinos. Un zăpăcit... Pentru tine nu e important nici odată ce este ceva, ci cum îi spui. Iar dacă eu spun altceva despre ceva — iese scandal, iese totul pe dos. Cred că e mai bine să rămîn cum sînt, un tip sincer. Eu dacă spun nas, sigur e vorba despre nas. La tine e altfel, e un miracol... Tu ești un magician...

Cipi privea surîzător în depărtări:

— Păcat că nu recunosc și alții lucrul acesta.

S-au îmbrățișat, n-au mai făcut filosofie.

Cipi s-a întors la Scînteioara, iar Jupîn Cîrțiță parcă s-a aplecat peste pămînt... Parcă se topea. Se vedea din ce în ce mai puțin — apoi, nu s-a mai văzut nimic. A intrat în pămînt.

— Pînă la cină ne-am putea odihni puțin, îi propuse Cipi Scînteioarei.

— Știi ceva? Pînă la cină organizăm o curățenie clasa întâia! Spălăm totul, aerisim, facem ordine prin casă, zise Scînteioara cu drăgălășenie, dar pe un ton hotărît.

— Nu s-ar putea să facem astea... mîine?

— Nu. Fă azi ce poți face mîine. E mai bine. Vino să ducem la Izvorduna, cearceafurile și tot ce mai e de spălat. Pînă la cină se și usucă...

— Bine. În timp ce tu speli, eu o să-ți povestesc marele meu secret. Acum ești soția mea, pot să-ți spun secretul.

— Ce fel de secret?

Cipi se îndreptă din șale și se înălță cît putu pe vîrfurile degetelor:

— O să-ți povestesc, dragă Scînteioară, cum am devenit uriași.

— Aha, îl întrerupse Scînteioara. O să-mi povestești deseară povestea asta, înainte de culcare, ori atunci cînd va ploua. Mai bine ajută-mă să facem curățenie.

Cipi înghiți în sec și începu să-i dea o mîină de ajutor.

Scoaseră din scorbura duna, care, spre uimirea lui Cipi, nu era atît de albă și de frumoasă cum o vedea el înăuntru. Mai duseră la Pîrîu preșurile, ciorapii, tot ce era de spălat, chiar și batista lui Cipi.

— Pînă tu speli, eu o să-ți povestesc ceva despre familia Mistreților, zise

Cipi și se așază pe o piatră, lângă Izvor.

— Ai face mai bine să te întorci acasă... și să mătur scorbură, îi recomandă Scînteioara soțului și stăpînului ei.

— Acum? Să mătur?! se miră Cipi. Eu?

— Sigur! Și aerisește. Altă dată nu făceai așa?

Cipi rămase pe gînduri. E adevărat. Și altă dată tot el mătura, el aerisea în scorbură, fiindcă Afonul nu făcea nimic. Adică Surzilă totuși făcea ceva: mînca și dormea.

— Ba da, și altă dată eu măturam, dereticam... răspunse Cipi și se gîndi: da, dar numai atunci cînd aveam chef...

Nemaiavînd încotro, Cipi plecă spre casă, pe potecă. Dintr-o dată, ce-i văd ochii în Luminiș? Mici grămăjoare de pămînt se ridicau frumos rînduite în iarbă, spre Pădure: una... două... a treia, acum se ridică... Alunecau bulgării mici de pămînt de pe înălțimile mușuroaielor... E Jupîn Cîrțiță, muncește, se gîndi Cipi și merse pe vîrfuri pînă la Fagul Bătrîn, să nu-i trezească prietenului său cumva

dorul de căminul unde locuiseră pînă acum împreună.

Intră în scorbură, deschise larg fereastra și puse mîna pe mătură...

— Nu rînji la mine, Domnule Clanță Cotoroanță, ai răbdare, te va lustrui și pe tine Scînteioara!

Dar Domnul Cotoroanță tot continua să rînjească. Și deodată în scorbură se făcu întuneric: Pasărea își vîrîse capul pe fereastră.

— Ce faci, Cipi? îl întrebă pe fericitul mire.

— Mătur... încetișor, oftă Cipi.

— Așa e bine! Așa e bine! ciripă bucuroasă Pasărea.

— Crezi? întrebă piticul.

— Cred! Așa e bine! Acum nu mai ești neliniștit! zise și-și luă zborul.

Cipi rămase pe gînduri. Are dreptate Pasărea. De cînd a cunoscut-o pe Scînteioara, și mai ales de cînd și-au spus fericitele cuvinte: «de atunci încolo de acum încolo», i-a trecut orice urmă de neliniște!

Mătură mai departe, mulțumit.

Încet, dar liniștit.

XI

DEZVINOVĂȚIRE

Subsemnatul am promis o dată că n-o să vă mai spun niciodată povești despre piticul Cipi, care, deși a devenit uriaș, era și fericit. Și nu mi-am respectat promisiunea; dar cred că nu

eu sînt vinovat, ci Cipi. Prin faptul că domnia-sa piticul s-a căsătorit.

Și căsătoria e o fericire.

O fericire care de cele mai multe ori nu e și plicticoasă. Acest fel de fericire, fericirea plicticoasă, nu e prea de invidiat.

Oricum, fiecare ins e curios să știe cum s-a căsătorit — celălalt...

Cuprins

PITICUL CEL FIOROS	5	VI Realitatea nemiloasă!	66
I Cipi	6	VII Să ne bucurăm!	68
II Cipi e cuprins de îndoieli	12	VIII Părerii de rău	72
III Cipi hotărăște: «Asta-i culmea!»	17	IX Groaznic — îngrozitor!	75
IV Purcelul sălbatic — Ticălosul	24	X Spune adevărul și n-o să-ți pară rău	79
V Cipi, spaima pădurii	29	XI Cipi e bănuitor	82
VI Unde este Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță?	34	XII Cel mai mare vrăjitor	85
VII Cine este Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță	38	PITICUL CIPI, ACEST URIAȘ FERICIT	89
VIII Cipi, povestitorul...	41	I O noapte deosebită	90
PITICUL ȘI SURZILĂ	45	II Praful Goliat	94
I A sosit un musafir	46	III Beția	98
II Nemaipomenita harababură	51	IV Cipi, alesul	101
III Chioriș-Chiondoriș, zis Afonul	54	V Singur	107
IV Adevărul învinge!	58	VI O dimineață extraordinară	111
V Atenție, ne scufundăm!	62	VII Steaua speranței	116

CIP ÎI ȘI ȘCÎNTEIOARA	121	VI Logodnicul	149
I Marea neliniște	122	VII Despărțirea	154
II Și în cămară, și afară	126	VIII Seducătorul	159
III Cugetările Afonului	133	IX Iubirea învinge	165
IV Scinteioara	137	X Fericire și liniște	168
V Apa de vară	143	XI Dezvinovățire	174

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : CONSTANTIN GOSAV

Bun de tipar : 31.X.1983. Apărut 1983.
Coli de tipar : 14,66.

ÎNTEPRINDEREA POLIGRAFICĂ „OLTENIA“
CRAIOVA — Cd. 187/1983.

EDITURA ION CREANGĂ - BUCUREȘTI

Lei 23